

Szolidaritási Nyilatkozat

Forgalom elterelés, kéken villogó szirénák. A közlekedő emberek általában nem szeretik az ilyen jelenségeket, hiszen ez torlódást, sorban állást az utazási idő meghosszabbodását jelenti.

Az elmúlt hetekben mégsem a bosszúság volt az az érzés, ami először eszembe jutott a kék fényeket és tömeget látva. **Elismerés!** Ez volt az a szó, ami az első étlánc alkalmával a tanáraik mellet kiálló diákokat látva megjelent lelki szemem előtt.

Október 14-én, amikor a Széchenyi István téren vártam a Hősök tere felől érkező tömeget, és már messziről odahallatszott az „Elegünk van! Elegünk van!” rigmus, akkor az elismerés mellett megjelent egy új szívmengető érzés, a **Büszkeség** érzése! Tudtam, hogy a saját gyermekeim is ott vonulnak valahol a tömegben, de a büszkeségem ebben a percben nem csak nekik szólt. A generációra voltam büszke, és azokra, akik őket ilyenre nevelték! Szülőként nyilván nekünk van a legnagyobb hatásunk a gyermekeinkre, de ma is fel tudnám sorolni a tanáraik közül azokat, akiknek köszönhetően az összefogást, a magukért és a társaikért való kiállást megtanulták. Ennek is köszönhető, hogy ki mernek állni, és ki merik mondani azt, amit kimondatlanul rajtuk kívül is sokan gondolnak: Hogy tényleg elégük van!

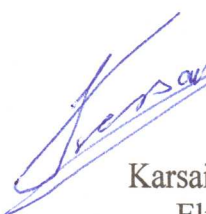
A gyermeket a szülő neveli fel, de számos olyan hatás éri őket a mindennapok során, ami szintén hatással van a személyiségük alakulására. Szülőként azt szeretném, ha ezeket a hatásokat felkészült, motivált, megfelelő emberi értékekkel rendelkező pedagógusok adnák át a tanulóknak. A tanítás nem csak abból áll, hogy a tanár megtartja az órát. A jó tanár gondolatai egész nap azon forognak, hogyan tudná jobban, érdekesebben, izgalmasabban, tanulságosabban átadni a tudását a jövő generációjának. Ettől lesz a pedagógus pálya hivatás, nem pedig csak egy szakma. Legalábbis annak kellene lennie optimális esetben. Amikor a mindennapi megélhetési problémák elviszik a tanár figyelmét, akkor ezek a pozitív hatások nem tudnak felszínre kerülni.

Amikor a darukezelő egy nehéz hídpillért emel a helyére, elvárjuk tőle, hogy maximálisan erre koncentráljon, igaz? A pedagógus egész pályafutása során hídpilléreket, építőköveket emel a helyére. A jövő építőköveit! Azt hiszem jogosan várható el a társadalomtól, hogy engedjük őket a munkájukra koncentrálni. Ehhez normális bérekre, szabad gondolatokra, modern oktatási rendszerre és elfogadható munkakörülményekre van szükség.

A magunk részéről maximálisan támogatjuk azokat a törekvéseket, amelyek a felsoroltakban pozitív változást szeretnének elérni, történjenek ezek akár az iskola falain belül, vagy azon kívül!

Mert ha nincs tanár, akkor tényleg nincs jövő!

2022.11.24

Karsai Zoltán
Elnök

